

N:o 32.

Ank. till Riksd. kansli den 7 april 1893, kl. 1 e. m.

Lagutskottets memorial, i anledning af kamrarnes återremiss af utskottets hemställan i andra punkten af dess utlåtande n:o 10 öfver väckta motioner om utsträckning af allmän åklagares åtalsrätt i vissa fall.

I andra punkten af utlåtandet n:o 10 hemställde utskottet, i anledning af herr *Jan Eliassons* motion, om sådan ändring i 22 kap. 21 § strafflagen, att allmän åklagare skulle ega att å tienstens vägnar tala å de arter af oredlighetsbrott, som omförmälas i nämnda kapitels 11 och 14 §§, att nämnda framställning icke måtte vinna Riksdagens bifall.

Enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag har dess berörda hemställan af båda kamrarne blifvit till utskottet återförvisad. I anledning af denna återremiss får utskottet härmed afgifva yttrande.

Det lagrum, i hvilket motionären afser att vinna ändring, eller 22 kap. 21 § strafflagen, sådan denna paragraf lyder i lagen den 20 juni 1890, stadgar, att de i nämnda paragrafer omförmälda brott — försnillning, trolöshet mot hufvudman och svikligt förledande af annan till oskäligen rättegång — ej må åtalas af annan än målsegande.

De i kamrarne förda diskussionsprotokoll gifva vid handen, att punktens återremiss varit föranledd af den allmänna åsigten om behovet

af en sådan förändring i 22 kap. 21 § strafflagen, att bestämmelserna angående åtalsrätten med afseende å förenämnda slag af bedrägeribrott bringades i öfverensstämmelse med motsvarande stadganden i Kongl. Maj:ts proposition till Riksdagen år 1890 med förslag till lag angående ändring i vissa delar af strafflagen. I denna proposition var sistnämnda paragraf så affattad, att ifrågavarande förbrytelser skulle få åtalas af allmän åklagare, derest de angafves till åtal af målseganden; hvilken förändring i gällande lags bestämmelser i ämnet dock år 1890 icke vann Riksdagens godkännande.

Under åberopande af hvad sålunda vid ärendets behandling inom kamrarne innevarande riksdag förekommit, får utskottet hemställa,

att Riksdagen ville för sin del antaga följande

Lag

angående ändrad lydelse af 22 kap. 21 § strafflagen.

Härigenom förordnas, att 22 kap. 21 § strafflagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

Brott, som i 2 § 4 mom., 8 § 1 mom., 12 §, 13 § 1 mom., 19 och 20 §§ omförmälas, må ej åtalas af annan än målsegande; ej heller brott, hvarom i 5 § 3 mom. förmäles, der det ej skett i kronans magasiner, vid in- och utlastning å fartyg, eller i öppna bodar eller magasiner, der handel och rörelse idkas. Brott, hvarom i 13 § 2 mom. sägs, må ej åtalas af annan än målsegande, der ej någon vid försäljning eller annan föryttring af lifsmedel afyttrat ondt för godt, mängdt för omängdt eller det, hvaruti han vetat fel vara, utan att sådant uppenbara.

Brott, som i 10 § sägs, må ej åtalas af annan än den, som brefvet afsändt eller till hvilken det skrifvet är, eller af den, som eger, i vård hafver eller emottaga skulle det, som eljest brutet eller öppnadt blifvit.

Brott, som i 8 § 2 och 3 mom. omförmälas, må ej af allmän åklagare åtalas, der ej förty återgång af fästning eller giftermål blifvit sökt eller, i fall fästning eller giftermål ej skett, målsegande brottet till åtal angifvit. Ej heller må brott, som i 11 och 14 §§ sägs,

åtalas af allmän åklagare, der ej brottet af målsegande till åtal angifvits.

Stockholm den 7 april 1893.

På laguskottets vägnar:

L. ANNERSTEDT.

Herr *Hasselrot* har begärt få här antecknad, att han icke deltagit i ärendets slutliga behandling inom utskottet.
